

Arrest

nr. 104 859 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 april 2012 het Rijk binnen en diende op 17 april 2012 een asielaanvraag in. Op 22 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Govindapur te Khulna in Bangladesh. U was sinds eind 2002 lid van de studentenvereniging van BNP (Bangladesh Nationalist Party). In 2005 werd u secretaris op lokaal niveau van uw partij. Door uw politieke activiteiten kreeg u allerlei problemen. U werd meermaals gearresteerd en valselijk beschuldigd. Op 15 juni 2009 werd u valselijk beschuldigd van het in brand steken van voertuigen. U werd gearresteerd en na dertien dagen vrij

gelaten. Op 2 oktober 2010 werd u beschuldigd van moord en één week opgesloten. Op 26 november 2011 werd u valselijk beschuldigd van geweldpleging en vandalisme. Opnieuw werd u één week opgesloten. En op 12 december 2011 werd er een laatste valse rechtszaak tegen u opgestart. Ditmaal werd u acht dagen opgesloten. U kwam telkens vrij op borg. Op 27 maart 2012 werden leden van BNP en J.I. (...) massaal gearresteerd. De politie zocht ook u. Uit angst om gearresteerd te worden besloot u om Bangladesh te verlaten. Op 10 april 2012 verliet u Bangladesh te voet. U trok naar India en nam daar een boot naar België met een tussenstop in Turkije. Op 16 april 2012 kwam u aan in België en de dag nadien, op 17 april 2012, vroeg u asiel aan. Na uw aankomst in België werd er een vijfde rechtszaak tegen u opgestart.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: juridische documenten, schoolcertificaten, bewijs van recent verblijf, medische certificaten, geboorteakte, nationaliteitsakte, BNP-certificaten en documenten met betrekking tot de manifestatie van 27 maart 2012.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (blauwe map, punt 1), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Bengaals paspoort en dat u met dit paspoort op 18 oktober 2011 een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort en dat u nooit een visum hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Leugens over dergelijke elementen ondermijnen op fundamentele wijze de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wanneer u geconfronteerd wordt met de informatie van het UKBA ontkent u eerst alles (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U wordt erop gewezen dat de informatie gebaseerd is op vingerafdrukken. Daarna verklaart u dat uw broer een visumaanvraag deed, u niet. Opnieuw wordt u erop gewezen dat uw vingerafdrukken werden genomen te Dhaka op 18 oktober 2011. Uiteindelijk geeft u toe dat u naar Dhaka ging en uw vingerafdrukken gaf. Dit is tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat u sinds 2009 nooit meer in Dhaka bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) en dat u voor 19 december 2011 nooit stappen ondernam om Bangladesh te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U hebt geen logische verklaring waarom u gelogen hebt over uw visumaanvraag en waarom u tegenstrijdige verklaringen aflegt (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Dit ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit de informatie van het UKBA blijkt bovendien dat u identiteitsfraude pleegde bij uw asielaanvraag. Uit uw paspoort (blauwe map, punt 1) blijkt dat uw naam R.S.H. (...) is en dat u geboren werd op 23 april 1985. U blijft erbij dat u de visumaanvraag deed met het paspoort van uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het CGVS hecht geen geloof aan deze verklaring. Het feit dat u over de visumaanvraag loog, doet vermoeden dat u informatie probeerde achter te houden met betrekking tot uw identiteit. Er was immers verder geen enkele reden waarom u zou liegen over uw visumaanvraag. Het feit dat u ooit een visumaanvraag deed en dat deze geweigerd werd heeft geen invloed op uw asielaanvraag. U legt geen enkel identiteitsdocument neer met een foto dat het tegendeel kan bewijzen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen identiteitskaart had in Bangladesh, verklaart u dat er problemen waren ontstaan tijdens de registratie bij de verkiezingen in 2008. U moest een nieuwe aanvraag doen in 2012 of naar het hoofdkantoor gaan in Dhaka (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U ging maar één keer naar Dhaka in 2009 en toen lag uw identiteitskaart nog niet klaar. Daarna keerde u niet meer terug naar Dhaka. Het CGVS hecht geen geloof aan deze verklaring. Het is niet geloofwaardig dat iemand met uw profiel (jong en hoogopgeleid) tussen 2009 en 2012 geen identiteitskaart in zijn bezit had. De ingebruikname van de identiteitskaart was een revolutie in Bangladesh (blauwe map, punt 2). Het was het eerste officiële identiteitsbewijs in Bangladesh met een foto. Bijgevolg werd de identiteitskaart

massaal aangevraagd. Bovendien was het in het bezit zijn van een identiteitskaart een voorwaarde om gebruik te kunnen maken van allerlei diensten in Bangladesh zoals het openen van een bankrekening of het opstarten van een gsm-abonnement. Het is weinig geloofwaardig dat u nooit terugkeerde naar Dhaka om uw identiteitskaart op te halen. Uw verklaringen later tijdens het gehoor bevestigen dit vermoeden. De optelsom van al deze elementen wijst erop dat u bij uw asielaanvraag, identiteitsfraude pleegde en met uw eigen paspoort legaal naar Europa reisde. Het feit dat u bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde dat u op zes dagen per schip van India naar België reisde versterkt dit vermoeden (verklaring DVZ, punt 35). Dit is namelijk onmogelijk. U past uw reisroute nog aan (zie gehoorverslag CGVS, p. 6) om uw relaas geloofwaardiger te maken, maar het CGVS hecht hier geen geloof aan gezien u geen logische verklaring kunt geven waarom u eerst gelogen hebt over uw reisroute. U legt ook geen paspoort neer om het tegendeel te bewijzen.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS hecht geen geloof aan de authenticiteit van de documenten die u neerlegt gezien deze verwijzen naar een andere identiteit dan diegene in uw paspoort. Het neerleggen van documenten dient steeds gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. Bovendien is het vervaardigen van valse en vervalste documenten een vaak voorkomend fenomeen in Bangladesh (blauwe map, punt 3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de “Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” aan. Als tweede middel haalt verzoeker een “Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet” aan. In een derde middel beroept verzoeker zich op de “Schending van artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van de rechten van de verdediging. Schending artikel 6 EVRM.”

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat een schending van deze motiveringsplicht niet wordt ingeroepen. Aangezien verzoeker de

beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.5. Verzoeker stelt dat *“het Belgische asielrecht, in de mate dat het een asielzoeker het recht ontzegt om zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het korte inleidende verhoor op de DVZ, artikel 6 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens (EVRM) schendt”* en verwijst dienaangaande naar rechtsleer en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het EHRM heeft in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Derhalve zijn ook asielzaken uitgesloten van die verdragsbepaling. De dissenting opinion van rechter Loucaides doet geen afbreuk aan het voorgaande. Diens stelling dat alle niet-penale zaken van burgerlijke aard zijn, vindt geen steun in de tekst van artikel 6.1 en is ook achteraf niet door het Hof gevolgd. Indien alle geschillen ofwel burgerlijk ofwel penaal zouden zijn, dan zou artikel 6.1 eenvoudig op alle zaken van toepassing zijn en zou de toepassing niet expliciet beperkt zijn tot de geschillen betreffende *“het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen”* en *“het bepalen van de gegrondheid van een strafvervolgning”*. Verder heeft het EHRM zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov van 4 februari 2005. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd. Vermits artikel 6.1 van het EVRM niet van toepassing is op de asielprocedure, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet relevant voor de oplossing van het geschil en moet zij niet worden gesteld. Op grond van artikel 267 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd om bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak te doen *“over de uitlegging van de Verdragen”* en *“over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie”*. Al valt het Belgische asielrecht binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht, de vraag over de verenigbaarheid van de Belgische asielprocedure met het gemeenschapsrecht valt buiten de voornoemde bevoegdheid van het Hof van Justitie van de Europese Unie (RvS 26 maart 2013, nr. 223.003 en nr. 223.004.)

2.6. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonbaar hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Bangladesh te zijn ontvlucht omwille van zijn politieke activiteiten binnen de Bangladesh Nationalist Party (BNP), en dat hij omwille van dezelfde activiteiten verschillende malen valselijk is beschuldigd van een aantal misdrijven.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoeker heeft de plicht mee te werken aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en dient derhalve naar best vermogen alle feiten nauwgezet en correct te vermelden die volgens hem de toekenning van het asielstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

3.2.1. Verzoeker beweerde aanvankelijk dat hij Bangladesh verlaten had op 10 april 2012, dat hij op illegale wijze naar België reisde, dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort en nooit een visum heeft aangevraagd (zie gehoor CGVS p.6). Volgens objectieve informatie van het *“United*

Kingdom Border Agency bezit verzoeker wel een Bengaals paspoort waarmee hij op 18 oktober 2011 een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier).

3.2.2. Verzoeker tracht zich te verschonen doordat hij *“had te horen gekregen van haar mensenhandelaar dat het nefast zou zijn voor haar asielaanvraag, indien zij zou zeggen dat zij reeds een visum voor Groot-Brittannië verkregen had. Omdat verzoekende partij geloof hechtte aan deze stelling aangezien haar mensenhandelaar in haar ogen specialist is in deze materie, volgde zij deze stelling en loog over haar verblijf in Groot-Brittannië”*. Hieruit blijkt dat verzoeker met kennis ter zake zelf beslist heeft om valse verklaringen af te leggen. Bezwaarlijk kan worden beweerd dat verzoeker kon veronderstellen dat een mensenhandelaar meer gespecialiseerd is in de Belgische vreemdelingenwet dan de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal die beiden verzoeker meermaals uitdrukkelijk gewezen hebben op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Verzoeker heeft dan ook zelf gekozen om de raad te volgen waarmee hij hoopte de Belgische asielinstanties te misleiden.

Dit klemt te meer nu verzoeker geconfronteerd met deze informatie op het CGVS, aanvankelijk volhardt in zijn initiële verklaring dat hij geen visum heeft aangevraagd (zie gehoor CGVS, p. 7 *“Dat klopt niet. Ik heb geen aanvraag gedaan”*). Even later wijzigt verzoeker dit in het *“was niet mijn paspoort. Het was dat van mijn broer. Hij lijkt op mij. Mijn reisagent heeft het paspoort van mijn broer gebruikt voor mij”* (zie gehoor CGVS p.7) zonder dit te objectiveren. Verzoeker geeft ten slotte pas toe dat hij naar Dhaka ging en zijn vingerafdrukken gaf (zie gehoor CGVS p.7) wanneer hij op de vingerafdrukken wordt gewezen. Ook stelt de Raad vast dat verzoeker pas tijdens de confrontatie op het CGVS toegaf dat hij initieel loog over zijn reisweg: *“Tijdens mijn eerste gehoor heb ik valse informatie gegeven. Ik zei hun dat ik op april 2012 naar India ging. En dat ik dan met de boot naar Turkije reisde. Maar dat klopt niet. Ik reisde met een vliegtuig naar Turkije. En vandaaruit reisde ik met de auto.”* Opnieuw stelt verzoeker dat de *“reisagent zei dat ik dit niet mocht vertellen”* (zie gehoor CGVS p.6). Hierbij komt nog dat ook verzoekers laatste verklaringen aangaande zijn reisweg niet overtuigen nu hij geen kennis heeft van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het paspoort waarmee hij reisde. Hij kan zelfs niet aangeven of het een vals of een echt paspoort betrof. Verzoeker weet enkel dat hij met een Indische familie reisde en deze zijn documenten aan de migratie heeft afgegeven (zie gehoorverslag CGVS p. 6 *“Ik denk dat ik naar daar kwam als hun familie. Waarschijnlijk hun zoon”*).

De verwijzing van verzoeker naar rechtspraak en rechtsleer waaruit zou blijken dat de *“contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij zeker niet van dien aard [zijn] om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten”* kan er niet toe leiden dat manifest bedrieglijk kan worden gehandeld. Noch kan hieruit worden afgeleid dat deze gegevens, zoals alle andere gegevens uit het administratief dossier worden meegenomen in het beraad te meer nu verzoeker ook manifest identiteitsfraude pleegde. Immers volgens de informatie van het *“United Kingdom Border Agency”* is de identiteit van de persoon met dezelfde vingerafdrukken van verzoeker R.SK. H en niet R.SK.S zoals verzoeker in België voorhoudt.

Verzoeker laat nog steeds na zijn originele identiteitsdocumenten met foto neer te leggen terwijl de commissaris-generaal daarbij terecht betwijfelt dat iemand met verzoekers profiel (jong en hoogopgeleid) tussen 2009 en 2012 geen identiteitskaart bezit en nu uit de informatie uit het Verenigd Koninkrijk blijkt dat hij wel een paspoort heeft. Verzoekers verklaring voor het feit dat hij niet beschikte over een identiteitskaart in Bangladesh, met name dat er problemen waren ontstaan tijdens de registratie bij de verkiezingen in 2008 (zie gehoor CGVS p.2-4), blijft opnieuw een losse bewering.

3.3. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn en moeten ondersteund worden door overtuigende verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is. Dit klemt temeer nu de door verzoeker neergelegde documenten telkens verwijzen naar een valse identiteit en niet aan diegene die volgens de informatie van het *“United Kingdom Border Agency”* verbonden is aan verzoekers vingerafdrukken. Zijn verklaringen (stuk 2 ter terechtzitting neergelegd) dat hij omwille van zijn politieke problemen en de gerechtelijke vervolging in Bangladesh op basis van zijn broers paspoort en met diens identiteit is vertrokken kon hem niet beletten dit belangrijke gegeven dat zijn asielrelaas overigens kracht kon bijzetten, meteen te melden op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de stukken neergelegd op het CGVS (zie administratief dossier) hem aanbelangen. De waarachtigheid van zijn politiek profiel en gerechtelijke vervolging wordt verder uitgehold nu verzoeker dit niet toegaf en zoals hoger gesteld nog steeds geen identiteitsdocumenten neerlegt met foto terwijl niet aannemelijk is dat een persoon met een bijzonder politiek profiel en

jarenlang activisme geen mogelijkheid zou hebben om alsnog deze documenten te verkrijgen om te stemmen en aldus deel te nemen aan het eigenlijke politieke doel, met name de verkiezingen winnen en aan de macht te komen. Volledigheidshalve dient nog te worden toegevoegd dat verzoeker op het CGVS bijzonder ondermaats was in zijn toelichtingen over de Bangladesh Nationalist Party. Algemeenheden zoals, *“Zij willen het land onafhankelijk houden van andere landen (...) ze geloven in een samenwerking tussen alle mensen van Bangladesh (...) “ze willen de mensen informeren over socialisme en de economische situatie van Bangladesh”* (CGVS-gehoor p. 3) kunnen bezwaarlijk een politieke belangstelling aantonen laat staan een bijzondere bekendheid met de standpunten en ideologie van de BNP. Verzoeker bleef tevens in gebreke zijn eigen concrete activiteiten, taken en werkwijze naar behoren toe te lichten. Integendeel van een persoon met een hogere partijfunctie en een jarenlang politiek engagement kan minstens specifieke politieke taal worden verwacht en duidelijke partijlijnen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers problemen die uit de vermeende politieke activiteiten voortvloeien.

Tot slot en niet in het minst, kan verzoeker niet volstaan met de loutere melding dat hij onschuldig is wanneer hij verklaart beschuldigd te zijn van moord, brandstichting en vandalisme te meer nu hij geen politieke beschuldiging kan aannemelijk maken.

3.4. De Raad dient vast te stellen dat verzoekers verklaringen over de gehele lijn bedrieglijk voorkomen, verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring biedt doch ook in zijn bijkomende verklaring enkel bijkomende verklaringen geeft die strijden met de neergelegde documenten. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielmotieven.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker citeert uit het aan zijn verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en stelt dat *“Wanneer een staat een reisland als onveilig bestempeld voor haar eigen burgers, kan men niet beweren dat het land wél veilig zou zijn voor niet EU-burgers”*. De Raad antwoordt dat een dergelijk reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken enkel betrekking heeft op reislustige Belgen die naar Bangladesh willen reizen en niet slaat op Bengaalse staatsburgers, zodat het niet dienstig wordt aangevoerd. Verzoeker legt ter terechtzitting nog bijkomende informatie neer (Stuk 1 neergelegd ter terechtzitting) over de actuele politieke rellen. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing kan blijken dat gesteld wordt dat Bangladesh gespaard blijft van politieke rellen en mogelijk zware confrontaties. Echter verzoeker toont niet aan bij het politieke gebeuren betrokken te zijn, noch toont hij -voor zover noodzakelijk, *quod in casu non-* aan dat hij in de onmogelijkheid is om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen. Het blijft in de eerste plaats aan verzoeker om het objectieve en ernstige karakter van zijn voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK